

# ***BOND: THE ARCHITECT***

Wanneer het verleden breekt,  
herrijst een nieuwe vijand  
die de wereld kan herschrijven.

*in de geest van*

## **‘IAN FLEMING’**

# Inhoud

|                                                   |     |
|---------------------------------------------------|-----|
| 1 - De Laatste Auditie .....                      | 7   |
| 2 - De Man Die Niet Bestond .....                 | 14  |
| 3 - De Val Van Project Chimera .....              | 18  |
| 4 - De Eerste Aanval.....                         | 23  |
| 5 - De Schaduwen Van Tallinn .....                | 28  |
| 6 - Een Nieuwe Bond .....                         | 33  |
| 7 - De Vrouw die Hem Kende .....                  | 38  |
| 8 - De Val Van Q.....                             | 43  |
| 9 - De Woestijn, Het Heiligdom, De Waarheid ..... | 49  |
| 10 - Het Offer Van Aris.....                      | 54  |
| 11 - De Laatste Bond.....                         | 58  |
| 12 - Een Nieuwe Wereld, Een Nieuwe Bond .....     | 63  |
| 13 - De Nieuwe 007 .....                          | 67  |
| 14 - Training Day.....                            | 71  |
| 15 - The Bond Trial.....                          | 77  |
| 16 - De Twee Bonds .....                          | 83  |
| 17 - Reflections Of A Spy .....                   | 89  |
| 18 - Resurrection Protocol.....                   | 93  |
| 19 - The Mind Of Cathedral .....                  | 98  |
| 20 - Echoes Of The Architect .....                | 103 |
| 21 - City Of Neon Shadows .....                   | 108 |
| 22 - Handshake Protocol .....                     | 113 |
| 23 - The Red Glint .....                          | 118 |
| 24 - Into The Void .....                          | 125 |
| 25 - The Mountain Without Signals.....            | 130 |

|                                           |     |
|-------------------------------------------|-----|
| 26 - The Black Shrine .....               | 134 |
| 27 - The Overwrite War .....              | 140 |
| 28 - The Second Architect.....            | 146 |
| 29 - Zero Signal .....                    | 151 |
| 30 - The Final Choice.....                | 157 |
| EPILOOG - A Whisper That Never Dies ..... | 164 |

# 1 - De Laatste Auditie

De regen hing als een grijze sluier boven Londen, dik en vastbesloten, alsof de stad gestraft werd voor haar eigen zelfingenomenheid. Op de weg naar Buckinghamshire joegen zwarte SUV's en limo's als glanzende kogels over het natte asfalt, begeleid door strepen water die langs hun deuren omhoog spatten.

Aan het einde van een oprijlaan, waar keurig gesnoeide buxushagen de illusie van orde ophielden, lag Pinewood. Het heiligdom. Tempel van illusies, fabriek van mythes. En vandaag: toneel van een ritueel waar de halve wereld heimelijk naar keek.

In een vergaderzaal zonder ramen, diep in een moderne vleugel die geurt naar nieuw tapijt en oude geldstromen, zat een groep mensen rond een lange, glanzende tafel. Op het eerste gezicht leken het accountants of iets soortgelijks - donkere pakken, sobere brillen, laptops open als wapens - maar de spanning in de ruimte verried hun werkelijke status.

Ze waren bezig een icoon te herscheppen.

En dat deed pijn.

‘Laat het me nog één keer heel duidelijk stellen,’ zei de man aan het hoofd van de tafel. Zijn naam was Harrington, maar in de wandelgangen noemde iedereen hem gewoon *Harry*. Hij was de producent die al drie Bonds had overleefd en een vierde in vooruitzicht had. Zijn haar was dunner, zijn stem donkerder, zijn geduld korter geworden. ‘We kiezen niet alleen een acteur. We kiezen een symbool. De juiste Bond, of we verzuipen in social media-oorlogen en fanboy-opstanden.’

Een jonge vrouw schuin tegenover hem - Felicity North, hoofd marketing, scherp als een scheermes en net zo vergevingsgezind - sloeg een map dicht. ‘De cijfers liegen niet, Harry. De wereld wil iemand nieuw. Jonger, diverser, minder...’ Ze aarzelde even en koos haar woord zorgvuldig. ‘...minder *nostalgisch*.’

‘De wereld,’ bromde de man naast haar, een ervaren casting director met het gezicht van een vermoeide bulldog, ‘weet niet wat ze wil tot

wij het haar voorschotelen.'

Op de tafel lag een stapel glossy headshots, een stille begraafplaats van mislukte dromen. Er waren honderden mannen langs geweest. Sommigen te glad, anderen te zacht, weer anderen zo bewust van hun eigen kaaklijn dat het bijna gênant was. Van die lange optocht waren drie namen overgebleven.

Drie gezichten.

Drie mogelijke James Bonds.

Op de muur tegenover hen hing een groot scherm waarop het menu van een beveiligd intern systeem knipperde. De techneut van dienst, een nerveuze jongen met een baard die te vroeg aan zijn gezicht begonnen was, stond klaar met een afstandsbediening alsof hij een detonator vasthield.

'Goed,' zei Harrington. 'Laat ze in chronologische volgorde zien. De proefscènes. En geen geleuter meer over focusgroepen. Mijn ogen en jullie instincten, dáár gaan we op varen.'

De lichten dimden. Het scherm lichtte op. Het logo van de studio kwam kort in beeld, daarna een tijdcode, daarna het gezicht van de eerste kandidaat.

Een jonge Brit, donkerblond, scherpe jukbeenderen. Meer model dan moordenaar, dacht Harrington meteen. Maar hij hield zijn gezicht neutraal.

De auditie begon. De bekende gunbarrel-positie. De draai, het schot, de strakke blik. Een kort stuk dialoog in een nagebouwd casino. Een gevecht schijnbaar geïmproviseerd, maar tot in de millimeter gecho-reografeerd.

'Hij beweegt goed,' mompelde de casting director.

'Instagram houdt van hem,' zei Felicity droog.

'Instagram verkoopt geen kaartjes,' zei Harrington. 'Mensen wel.'

Hij liet de scène uitspelen, knikte, gaf een kort handgebaar. De techneut stopte de video. De volgende kandidaat.

Deze was ouder, half veertig, donkere ogen, een litteken boven zijn wenkbrauw dat hij weigerde weg te laten schminken. Er hing iets rond hem dat Harrington wel beviel. Iets onverzettelijks. Maar er zat ook

iets vermoeids in zijn blik.

‘Te veel wereld op de schouders,’ fluisterde Felicity.

‘Dat is Bond,’ zei Harrington. ‘Maar misschien hoeft de wereld het niet te zien.’

De derde man was de gevaarlijkste van allemaal: ogenschijnlijk gewoon. Niet té knap, niet té gespierd, niet té ruig. Maar zodra hij bewoog, zodra hij sprak, gebeurde er iets met de ruimte. De camera leek dichter naar hem toe gezogen. De woorden hadden gewicht, hoe banaal ze ook waren.

Harrington voelde het en hij wist dat de anderen het ook voelden, al zweeg iedereen.

‘Hij is het,’ zei de casting director uiteindelijk. ‘Dat zie je toch.’

Felicity keek naar het scherm, naar het gezicht van de man die misschien de volgende decennia op mokken, posters en luchtvaartmaatschappijcampagnes zou prijken. ‘Hij is goed,’ gaf ze toe. ‘Maar hij is ook... veilig.’

‘Veilig is precies wat we nu nodig hebben,’ zei Harrington. ‘Na alle discussies. Na alle politiek. Een Bond die *werkt*. De rest verzinnen jullie marketingmensen er wel omheen.’

Ze wilde protesteren, maar voor ze iets kon zeggen, flikkerde het licht heel even. Een korte, nauwelijks merkbare dip in de elektriciteit. De airco gaf een zucht.

De techneut fronste. ‘Dat is vreemd.’

‘Wat?’ vroeg Harrington scherp. Hij hield niet van het woord ‘vreemd’. Het was zelden goedkoop.

‘Een glitch in het netwerk, denk ik. Niets ernstigs.’ De jongen tikte wat op zijn toetsenbord. ‘We zitten op een afgesloten lijn. Geen internet, alleen intern.’

‘Dan is er dus geen probleem,’ zei de casting director.

Het scherm werd zwart. Toen kwam de tekst.

Geen logo, geen menu. Slechts een zwarte achtergrond en daarop in helder, wit lettertype, strak en onopgesmukt:

**HIJ KAN BOND SPELEN.**

**MAAR GEEN BOND VERSLAAT DE ARCHITECT.**

Niemand zei iets.

Het soort stilte dat viel, was geen gewone. Niet de stilte van verbazing, ook niet van amusement. Dit was de stilte van mensen die gewend zijn aan controle - en die plots merken dat die hen is ontvallen.

De techneut slikte hoorbaar. 'Dit... dit is onmogelijk. Dit systeem is volledig afgesloten van...'

Het scherm flikkerde opnieuw. De tekst verdween en maakte plaats voor een enkele regel, dezelfde stijl, dezelfde kilte:

**MI6 WORDT AANGERADEN OM M NÚ TE WAARSCHUWEN.**

Felicity voelde haar maag zich aanspannen. Ze keek naar Harrington, die bleek was geworden op een manier die niets met leeftijd te maken had.

'Dit is een grap,' zei de casting director, maar zijn stem miste overtuiging.

'Als dit een grap is,' zei Harrington langzaam, 'dan is het er één die ons miljoenen gaat kosten.'

De techneut haalde diep adem. 'Ik... ik kan achterhalen waar dit vandaan komt. Iemand moet fysieke toegang hebben gehad tot...'

'Doe dat,' beet Harrington hem toe. 'En zorg dat dit lokaal blijft. Geen lekken. Geen tweets. Geen 'exclusieve bronnen' in de tabloids.'

Felicity schoof haar stoel naar achteren. 'Je gaat M bellen, hoop ik.'

Harrington keek haar een moment aan, de ogen van een man die zijn hele leven gewend was dat fictie zijn domein was, niet de realiteit. Toen pakte hij zijn telefoon.

'Als MI6 in ons castingproces rondneust, is dat normaal een probleem,' mompelde hij. 'Vandaag lijkt het me een luxe.'

Hij drukte op een beveiligde contactknop die hij zelden gebruikte maar altijd bij zich droeg. Het scherm van zijn telefoon lichtte op, vroeg om een code, vroeg om zijn gezicht, vroeg hem daarna nog eens of hij het zeker wist. De ironie ontging hem niet.

Aan de overkant, ergens in een ander deel van Londen, ging een lijn open.

'Section Chief Whitehall,' klonk een stem. Zakelijk, afgemeten.

'Dit is Harrington van de Bond-franchise,' zei hij. 'Ik moet M spreken.'

Meteen.'

De stilte die volgde was anders dan zojuist. Dit was de stilte van protocollen die doorlopen werden, van mensen die heel snel nadachten terwijl ze deden alsof het een gewone dag was.

'Ik verbind u door,' zei de stem.

Felicity stond op en liep naar het raam, al was er niets te zien dan een reflectie van de vergaderzaal en haar eigen bleke gezicht. De woorden op het scherm bleven door haar hoofd spoken.

*Geen Bond verslaat de Architect.*

'Wie is 'de Architect' eigenlijk?' vroeg de casting director, alsof het hem plots opviel dat hij geen enkel idee had.

De techneut keek op van zijn toetsenbord. Er hing nu zweet langs zijn slaap. 'Als u wil dat ik eerlijk ben, sir: ik hoop dat ik dat nooit hoeft te weten.'

---

Aan de overkant van de stad, in een gebouw zonder naam, waar de ramen klein waren en het glas dik, zat een vrouw achter een bureau dat te vol lag met dossiers om echt indrukwekkend te zijn. Ze was ouder dan ze wilde toegeven, jonger dan haar vijanden hoopten, en moeier dan haar staf kon zien.

Men noemde haar M.

'Zet het op speaker,' zei ze.

Aan de andere kant van de tafel stond Bill Tanner met een tablet in zijn hand. Naast hem hing een scherm aan de muur - eenvoudiger dan dat in Pinewood, maar vele malen beter beveiligd. Op het scherm verschenen de woorden die zojuist in de vergaderzaal hadden gestaan.

HIJ KAN BOND SPELEN.

MAAR GEEN BOND VERSLAAT DE ARCHITECT.

Daaronder, alsof de hacker beleefdheid belangrijk vond:

MI6 WORDT AANGERADEN OM M NÚ TE WAARSCHUWEN.

M keek ernaar zonder met haar ogen te knipperen. 'Waar komt het vandaan?'

'Technisch gezien,' zei Tanner, 'komt het van hun interne netwerk. Maar praktisch gezien: van nergens. Geen traceerbare route, geen

bekende signatuur. De enige reden dat we dit überhaupt gezien hebben, is omdat de studio zelf paniek kreeg en ons belde.'

'En de pers?'

'Nog stil. Voor zover we weten, zaten er alleen producers, een casting director en een marketinghoofd in die zaal. En één IT'er die nu waarschijnlijk naar een emmer zoekt.'

M schoof haar bril een fractie hoger op haar neus. 'De naam. 'De Architect'. Hebben we daar iets op?'

Tanner aarzelde en dat alleen al was een antwoord. 'Er zijn... oude dossiers, ma'am. Internationale samenwerking. Een project dat tien jaar geleden is 'afgesloten'. Hij maakte aanhalingstekens in de lucht met een ironie die hij zich bij haar eigenlijk niet kon veroorloven. 'Code-naam niet bekend bij de gewone secties. Maar er was een alias in de wandelgangen. *The Architect*.'

M zweeg even. Ze staaarde naar de woorden, alsof ze de code erachter kon zien als ze maar lang genoeg keek.

'Breng 007 binnen,' zei ze.

Tanner keek op. 'Hij is officieel met verlof, ma'am.'

'007 is nooit met verlof,' antwoordde ze. 'Alleen tijdelijk buiten beeld.'

'Hij is niet in Londen.'

'Waar dan wel?'

Tanner veegde met zijn vinger over de tablet. 'Volgens zijn laatste 'vakantielocatie'...' hij liet het woord met zorgvuldige lichte minachting klinken '...bevindt hij zich in Italië. Aan het Comomeer.'

M's mond trok bijna onmerkbaar in iets wat bij haar als humor moest doorgaan. 'Laat hem maar terugkomen naar het echte leven. Stuur hem de korte versie. En Bill...'

'Ma'am?'

'Zeg erbij dat dit niet over een film gaat. Dit is echt.'

---

Aan de rand van het Comomeer, waar het water tegen een stenen trap likte en de lucht rook naar citrus en oud hout, zat een man in een linnen overhemd op een terras. Voor hem stond een halflege martini - eigenlijk te vroeg op de dag, maar voor deze man golden andere tijdzones.

Hij keek naar het schermje van zijn telefoon, waarop een bericht binnenstroomde, kort en koud, met een prioriteitscode die hij in maanden niet had gezien.

De man zuchtte heel zacht, schonk zichzelf een klein glimlachje, nam de laatste slok van zijn glas en zette het zorgvuldig neer.

‘Terug naar Londen,’ mompelde James Bond.

Achter hem lachte iemand over een flauwe grap, bestelde meer wijn, maakte een foto van het meer. Hier was alles stil, mooi, onecht. Een foto op een ansichtkaart.

Maar ergens ver daarvandaan, in een afgesloten studio buiten Londen, had iemand een boodschap gestuurd die alléén voor mensen als hem bedoeld kon zijn.

*Geen Bond verslaat de Architect.*

Bond legde zijn telefoon weg en keek naar het water, dat er plots minder vriendelijk uitzag.

Hij kende het type man dat zichzelf een ‘Architect’ noemde. Het waren nooit bouwers van huizen. Het waren bouwers van werelden.

En werelden, had hij geleerd, stortten altijd in. Vraag was alleen: hoeveel mensen lagen eronder als het zover was.

Hij stond op, gooide wat geld op het tafeltje, en liep naar binnen om zijn koffer te halen.

## 2 - De Man Die Niet Bestond

De hemel boven Londen had inmiddels het kleurenschema aangenomen van nat cement - een vlakke grijstoon waar geen zonnestraal doorheen leek te kunnen breken. Terwijl de regen zacht tegen de ramen tikte, gleed een zwarte Jaguar door de beveiligde poorten van MI6, de motor laag grommend als een roofdier dat terugkeert naar zijn territorium.

James Bond stapte uit, zijn gezicht onleesbaar. Hij droeg nog steeds het linnen overhemd van het Comomeer, maar de ontspannen elegantie was verdwenen; zijn schouders stonden recht, zijn blik scherp, alsof hij de Italiaanse zon in één vlucht had afgeworpen. Niemand begroette hem bij de ingang - protocollen voor dringende operaties hadden hun eigen manieren om urgentie duidelijk te maken.

Binnen was het gebouw stiller dan normaal. Op dit uur waren er altijd wel analisten, diplomaten en militaire adviseurs die gehaast door de gangen bewogen, maar nu leek het alsof de lucht zelf haar adem inhield.

Tanner wachtte hem op bij de beveiligingssluis.

‘007,’ zei hij, zonder glimlach. ‘Dank voor je snelle komst.’

‘Het was dat, of me schuldig voelen terwijl ik een tweede martini bestelde,’ zei Bond. ‘Ik koos voor het moreel superieure pad.’

Tanner snoof, maar kon een flauwe grijns niet onderdrukken. ‘M wacht op je. En Bond... dit is anders.’

‘Het is altijd anders.’

Tanner hield de deur voor hem open. ‘Niet zoals dit.’

---

De vergaderkamer van M was sober, bijna kaal. Geen foto's, geen prullaria, alleen de onmisbare functionaliteit van iemand die geen tijd had voor sentiment. Aan het raampje tikte de regen met een ritme dat zenuwachtiger klonk dan de aanwezigen zouden toegeven.

M keek op toen Bond binnenkwam. Haar ogen - grijs, scherp, vermoeid op een manier die alleen mensen met macht en verantwoordelijkheid